

Bir Polis Hafiyesinin Harikulade Maceraları

Alevcan

2

Şadan Bey İntihar mı Etti?

O akşam konağın büyük salonunda herkes sofranın başında toplanmıştı!

Hurşit Paşa, saygıdeğer eşleri hanımefendi, Nesrin Hanım, Şadan Bey ve daha birçok davetliler...

Tam saat onu çaldığı zaman hizmetçilerden biri Hurşit Paşa'nın kulağına eğilerek gayet hafif bir sesle dedi ki, "Beklediğiniz kişi geldi. Sizi büyük salonda bekliyor."

"Pekâlâ şimdi geliyorum!"

Hurşit Paşa, sofrada bulunanlardan birer kelimeyle özür dileyerek kapıya doğru yollandı.

Yemek odası, alt tarafı baştan başa kat eden geniş bir koridorla büyük salona bağlıydı. Sağda ve solda da birçok kapılar vardı. Çiftliğin özel motorundan alınan elektrik bu koridoru güneş gibi aydınlatıyordu...

Hurşit Paşa Hazretleri bir-iki tek rakının verdiği sarhoşlukla yavaş yavaş koridorda ilerliyor, biraz evvel Haydar Cemil Bey'in anlattığı karışık ve esrarengiz meseleyi düşünüyor ve "Bütün bu esrarı öğrenmek isterdim. Acaba dostum ünlü polis hafiyesi Raif Cenap Bey bu konuda neler söyleyebilecektir?" diye mırıldanıyordu. Bu sırada Paşa çalışma odasının kapısına yaklaşmıştı.

Birdenbire elektrikler söndü. Koridor katran gibi kardı.

"Ne oldu, ne var?"

Hurşit Paşa hayretler içinde kalmıştı.

Başka hiçbir şey söyleyemedi. Söylemeye fırsat bula-

madı. Koridorun köşesinden kurşun gibi fırlayan bir gölge ıslık çalarak, Hurşit Paşa'nın üstüne doğru atılmıştı.

Neye uğradığını şaşırان Hurşit Paşa, bir anda demir bir muştayla donatılmış kuvvetli bir yumruğun altında sersemlemişti...

Bu sırada Paşa'nın sağ eli bilinçsizce cüzdanının bulunduğu cebe gitmişti. Diğer eliyle de etrafta bir dayanak arıyordu.

Birdenbire demirli bir el, bileğini tutup bükerek elini cebinden çıkarmaya kalkıştı.

Hurşit Paşa inliyor, nefes alamıyor ve bu ölüm tasmasının kuvveti altında gözleri yuvalarından dışarı uğruyordu.

Bir meçhul serseri hâlâ ve aralıksız zavallı kurbanının boynunu sıkıyor ve demir elleriyle Paşa'nın cebindeki elini dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Bu sırada Paşa artık irade kuvvetini, düşüncesini kaybetmişti. Sağırılar ve dilsizler gibi anlamsız sesler çıkarıyor, homurdanıyor ve son bir çarpıntıyla çırpınıyordu.

Hurşit Paşa, artık işin fenaya vardığını anlamıştı. Ölüm yüzde yüz kaçınılmazdı. Kollarında direnecek, edecek hiçbir kuvvet kalmamıştı.

Ağır bir cisim gibi halının üstüne yuvarlandı...

Fakat yine biraz durumu hissedebiliyordu.

Bu sırada meçhul serserinin ceketini açıp cebinden değerli kâğıtları, yırtık ve esrarengiz banknotu içeren cüzdanı çektiğini fark etti...

Tehlikenin büyüklüğü zavallı Hurşit Paşa'nın aklını biraz başına getirmişti. Olağanüstü bir kuvvet harcayarak bir dizinin üstünde doğrulabildi.

Eli son bir gayretle yanında bulunan bir küçük masaya doğru gitmişti. Masanın örtüsüne parmaklarını taktı ve çekti.

Masa üzerinde bulunan nadide bir Çin vazosu şangır şangır yere düşmüş ve paramparça olmuştu.

Hurşit Paşa bu gürültü arasında, “İmmmmdaaaaat!” diye haykırdı...

Karanlık arasında haydudun elindeki demirden muşta yine bir ıslık çaldı. Zavallı adam demirden bir yumruk daha yemişti kafasına... Bu sefer imdat diye bağıramadı... Hayli sersemlemişti. Fakat uğuldayan kulakları hızlı hızlı koşan ayak seslerini işitti.

Sigara odasının kapısı bir gıcırtyla açılmıştı.

Haydut, tabanları yağlamış kaçıyordu...

Tüm bu gürültüler yemek odasından işitilmişti.

Her taraftan koşuşuyorlardı...

Biraz sonra tüm ev halkı, yarılmış kafasından kanlar akan Hurşit Paşa'nın etrafına üşüşmüşlerdi.

“Bırakınız beni, bırakınız!”

Paşa'nın eşi Mihriban Hanım, sanki bu müthiş manzarayı görmemek istiyor gibi elleriyle yüzünü kapatarak, “Eyvah!” diyebilirdi ve arkasını söyleyemedi...

Nesrin'se boyuna hıçkırıyor, “Zavallı babacığım seni hangi hain bu hâle koydu?” diye inliyor, bir posta pulu kadar küçük, ince ve ipek mendiliyle şakır şakır, babasının alınından akan kanları silmeye çalışıyordu.

Hurşit Paşa, “Hırsız! Hırsız! Çaldılar... Cüzdanımı çaldılar. Değerli kâğıtları çaldılar...” diye homurdandı ve sonra eliyle sigara salonunun kapısını işaret ederek, “Hırsız nah işte oradan kaçtı...” dedi.

Gerçekten hummalı ve bitkin kafasında birdenbire şu düşünce belirdi: Bu haydut sıradan bir haydut değildi. özellikle bu vesikayı almak, yarım banknotu yok etmek için böyle bir suçu işlemişti.

Haydut yalnız bir şeyimi istiyordu, Cüzdan! Ve bu cüzdanın içindeki yarım banknot!

Fakat bu yarısı kopmuş banknotun kendisinde olduğunu ve sonra cüzdanının içinde bulunduğunu nereden biliyordu?

Haydar Cemil Bey'in bu belgeyi kendisine verdiğini, üzerinde ünlü polis hafiyesi Raif Cenap Bey'in adının bulunduğunu kimden ve nasıl öğrenmişti?

Sonra bu kâğıt haydudun ne işine yarardı?

İşte bütün bunlar tamamıyla meçhuldü.

Bu soru işaretleri Hurşit Paşa'nın kafasında düğümleniyor ve cevapsız kalıyordu.

Ne idi? Hırsızın maksadı ne idi?

Bu sırada Hurşit Paşa'nın kâtibi Sabri Bey koşa koşa meydana çıkageldi.

"Vah vah Paşa Hazretleri ne oldunuz?" diye söze başladı. Fakat bu sözleri, "Susunuz" diye başlayan bir cümleyle kesilmeye mahkûm kaldı.

"Susunuz! Bundan sonraki görev benimdir!"

Bu sözleri söyleyen adam, orta boylu, tıknazca, sakal bıyığı tıraşlı, gayet centilmence giyinmiş birisiydi. Üzerinde zarif bir pardösü, elinde lutr bir şapka, gümüş saplı bir baston vardı. Siyah gözlerini anlamlı anlamlı çevirerek Hurşit Paşa'ya doğru yaklaştı.

Herkes bu yeni gelen adama bakıyordu. Mihriban Hanım, Nesrin Hanım, Şadan Bey hep bir ağızdan, "Raif Cenap Bey!" diye mırıldandılar.

Gerçekten bu ünlü polis hafiyesi Raif Cenap Bey'den başka birisi değildi.

Hurşit Paşa ellerini dua eder gibi havaya kaldırarak, "Sizi Allah mı gönderdi" diye mırıldandı.

Polis hafiyesi buna hiçbir cevap vermeden çiftliğin tüm kapılarının kapatılıp tutulmasını emretti. Evdeki tüm hizmetçiler, bahçıvan yamakları Şadan Bey'le birlikte bu emri yerine getirmek için derhal dışarı seğirttiler.

Raif Cenap Bey cebinden bir elektrik feneri çıkardı. Ve ışığı sigara salonuna doğru çevirdi.

Bu salonda kimsecikler yoktu.

Hurşit Paşa, Raif Cenap Bey'in arkasından bu sigara salonuna doğru giden kâtibi Sabri Bey'e seslendi.

“Gördünüz mü, kimse var mı?”

Fakat atı alan çoktan Üsküdar’ı geçmişti. Haydut enayi miydi ki bu ana kadar salonda oturup istirahat etsin! Polis hafiyesi yerde iri bir ayağın bıraktığı çamurlu izleri fark etmişti. Derhal açık bırakılmış bir pencerenin önüne gitti. Ayak izleri burada kayboluyordu. Pencereden aşağı çimenlerin ve çiçeklerin üzerine atladı.

Diğer taraftan Doktor Azmi Bey, Hurşit Paşa’nın ilk tedavisini yapmış, başını sarmıştı. Hurşit Paşa derhal bir elektrik feneri ışığının yardımıyla bahçeye çıktı. Ve çiftliği saran duvarın yanında bulunan polis hafiyesine katıldı. Burada yere yıkılmış bir merdiven duruyordu.

Hurşit Paşa, “Haydut buradan kaçmış olabilir!” diye mırıldandı.

Polis hafiyesi hemen merdiveni yerinden kaldırıp duvara dayadı. Ve sonra üzerine çıktı. Bir-iki saniye sonra Hurşit Paşa da merdivene tırmanmaya başlamıştı.

Burada تنها bir yol göz önünde uzayıp kayboluyordu. Hurşit Paşa ile Raif Cenap Bey boş yere bu yolu incelediler...

Hiçbir iz görünmüyordu...

Ne uzaklarda ne yakında...

Hele sigara odasında ve bahçede bulunan çamurlu ve büyük ayak izlerinden hiçbiri yoktu. Hurşit Paşa, “çık çık” diye dilini damağında şapırdatarak, “Esrarengiz bir şey. Anlamadım gitti vesselam!” diye söylendi. Polis hafiyesi etrafta işe yarayacak hiçbir iz bulamadığı için, dışarı atlamaktan vazgeçti. Gözleriyle etrafta kâtip Sabri Bey’i aradı. Fakat Sabri Bey meydanda yoktu... *İhtimal bahçededir!* diye düşündü.

Bu sırada, çiftliğin sol köşesinden doğru üç el tabanca sesi etrafı çınlattı. Sonra bir feryat yükseldi.

Hurşit Paşa’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı; avazı çıktığı kadar, “Birisini vurdular. Birisini öldürdüler” diye haykırdı.